

GURE ARTIAN

ILLUNABARRA

I

Eguna argitu duben eguzkiaren argiya, badijoa ezkutatzen, bere orde-
dez banaturik inguru guzietan, alako urdintasun illun bat, guztiz go-
zoa, gizoriaren biotza garbi arkitzen danian bezin gozoa.

O! zer pakia!

¡Zer gauz ez ote dira gertatu lurrean eguzkiaren argien bitarte labur
ontan! ¡Zenbat samiñ! ¡Zenbat poza! ¡Zenbat berri! ¡Zenbat jayotz eta
zenbat eriotz...!

A!... oraiñ eguna bukatzen da, illuna dator, aurki dizdizaturik iza-
rrak; eta munduak... egun bat geyago!

Oroitzen jarri ezkerro, biardan bezela, bakarrik geren gaiñ, alde gu-
zietara begiratuaz ¿zer gertatzen da? ¿zer da bizitza eta izate au? eta
gure gain dauden gauza guziyak?

A! Esan zuben antziñako jakintsuak:—«Gure bizia amets utsa».

Bai, ala da: egun sentitik illunabarra bitartian ikusten da zer geran;
zer denbora guchian egin eta desegintzen diran gauzak eta uste gabeen
bezela nola lajatzten gaituen eguzki arrek illunabarrean eta arratsaren
atietan, ala nola gure bizia irtetzen zaigunian gerendik lajatzten duen
gure gorputza illunbean.

II

Soro batian nago: nekazariak beren lanari bukaera emanaz nere aurrean, eta goizerako tratuba ipintzen.

Beren artian ari dira izketan, far irriak nasturik beren itzak.

Urruti Samarrean agerida erri chiki bat, lañoak iya iya banaturik, eguzkien azken errañubak diosaltzen aibalira bezela, bere aurrian azal-dubaz belch-belch eleizachoaren dorrea.

¡O! zer gauz arrigarria! ¡zer aundia! iñork ez nau galazten; emen pistiyak beren kantakiñ, an errekoaren soñu larriya eta aronzago lenbiziko izarraren diz-diza.

Ontan, dana bildurik isiltasunen erdian, elizachoaren dorreko eskillak jotzei du, bere soñu dontsuen oiarzuna aiziak ekarririk gure aldera nola eta nora balekike bezela, ta nere ondoan daden nekazariak, chapelak burutik erantziaz, lanari utzirik, sentitzen da oroiz baten gozotazuna.

MENDIZ-MENDI.

